

تولونه: اتفک یوسفزی

ملي گيلمن پشتان
شہید گیلمن

GILAMAN PASTHEEN

له تاسو دومره گيله من يمه چې حدنه لوي

گيله من وزير

له تاسو دومره گيله من يمه چې حدنه لوي!

M Khalid Takal

گيله من وزير

گیله من وزیر

له ناسو دومره گیله من بهه جي حدنه لري

كتاب پېژندنە

دكتاب نوم : له ناسو دومره گیله من بهه جي حدنه لري!

شاعر : ملي شهيد حضرت نعيم غيرت گیله من وزير

راتبولونه : اجمل اړک یوسفزی

د پښتی دیزاین : بساغلی صابر زیار

خپرندوي : خببي ګلتوري ټولنه

خپرونو لو : (۱۸)

كمپوز : سليمان خان

خرڅ : ۵۰ افغاني

چاپ کال : ۲۰۲۴/۷/۲۳ ⇔ ۱۴۰۳/۵/۲

چاپ شمېر : ذرگونه ټوکه

د چاپ حقوق د نوموري ټولني سره خوندي دي

+9377111038

منه او کور ودانی

ددې ټولکې د راټولولو او جورولو په چارو کې له
 ټولو هغو ملکرو مندوی یم چې مشوري او ډاډ بې
 راکړۍ په څانګړي توګه له ګران زلمي سليمان جان
 نه منه کوم چې د شهید گيله من سرد په اړیکه کې
 و او ددې ټولکې یو شمېر شعرونه یې ورسپارلي
 ۹۹.

دویم د هبوداد له خود ژبې هنرمندي او په پښتو
 مینې مېرمنې اغلي هما افغانستانې نه هم د زړه له
 تله منه کوم چې د کتاب مالي لګښت ته یې پخپله
 خوبنې تتر وواهه او لکه د غورځنګ د تکړه او
 ژبورې مبارزې خور اغلي پېغلي وړانګې لونې په
 شان یې دلته د قلم او ادب ډګر پیاوړی کړ او دا
 ټولکه یې د چاپ په بنه تر موږ را ارسوله

تپون .

ددې تولگې تپون او اهدا د شهید عثمان للا .
شهید ارمان لونې ، شهید عارف وزیر او شهید
گيله من . د غیرتي او پښتنو ميندو په نوم دی
دا غيرتمندي ميندي د تول پښتون ولس ميندي دي
او تاريخ به بې په مېړانو وياري

منظور او د پي تي ايم ټولو سرتبرو ته ډالي
داسي خوک غواړو مود

چې مو راټول په یو کور کړي داسي خوک غواړو مود
چې مو زخمونه لږ تکور کړي داسي خوک غواړو مود

یو بې وطنې بې ګفنه لا وارثه پښتون
که چېرې خلاص نور له پېغور کړي داسي خوک غواړو مود

چې یو له غر بل له سنګر درېیم له ټانګه گوزي کړي
چې مو راټول په یو شکور کړي داسي خوک غواړو مود

سوه د خیر تېرہ چې کېردي زموږ دواړو منځ کې
چې مې د ورور سره بیا ورور کړي داسي خوک غواړو مود

جي مي ټوبک او قلم دواړه به قلم بدل کړي
 جي نور له جنګه مو زړه نور کړي دا سې خوک غواړو مور

جي دا د وښو سبلابونه بس دی ودروي
 جي سپین د امن خادر خپور کړي دا سې خوک غواړو مور

جي ګربشې ډنګې او ملي جذبې راوپاروی
 جي ټول ولس په شرنک او شور کړي دا سې خوک غواړو مور

جي مو تر منځه دا د جمبر دسوال ونډوي
 جي مو بچې د یوې مور کړي دا سې خوک غواړو مور

جي د پنجاب نه خپله خاورده د اټک وکړي
 جي نور او به د ظالم زود کړي دا سې خوک غواړو مور

احمل اټک یوسفزی

په قام میں . قام نه خفه ګیله من
 د افغانانو او په خانگری توګه د پېښتو تاریخ له بد مرغه په
 سرو وینو ليکل شوي دی خود تاریخ تول جنگونه په پېښتون
 قام تپل شوي دي یو جنگ هم دا سې نشه چې پېښتو دی په
 چا لبکر کشي کړي وي او په بل یې يرغل او برید کړي وي .
 په دا سې حال کې چې پېښتون یو مہمنی قوم دی . توره او
 ټوپک یې ستاینه او زبور دی .

پېښتون پېښتون وھلی خو په بل یې برید او بلوحه نه دد کړي .
 خود تاریخ جبر په وینو کې لمبولي دي او د شهید . انو هدیرې
 . نومونه او جنازې یې له شماره وته دي . د پېښتون د توري
 شرنگ د نړۍ والو په تاريختونو کې او س هم شرنگيېي او د
 نړۍ امپراتورانو دې قام ته دوه لاسي سلامي او تسلیمي
 ورکړي ده . د نړۍ د هر مادي ستر طافت ماته او زوال له
 همدي خړي پېږي خاورې پیل شوي دي . لوی سکندر . مغل .
 چنگېز . ورپسي انگرېز . روس . امریک او دوه خلوبېښت
 متحدینو ملګرو هېوادونو یې دلته ګونډه ووھله او مات ګود
 په تېښته بریالي شول . دا ټول په موږ پسې زموږ خاورې ته
 راغلي دي او موږ بې د سیاسي سیالیو او ګټو قرباني شوي
 یوو . د هر يرغل پر وزړاندې زموږ په زړگونو او لکونو کړي
 قرباني شوي دي کورونه مو وران شوي دي . بچې مو یتیمان

شوي دي مېندې مو بوري شوي دي او خويندې مو کوندې او
بې کسې شوي دي.

لنده دا چې ددي پښتون وطن هر کانې او هره لوېشت خاوره په
وینو لمبیدلي او د اوستني عصر په بارودو کې سوځيدلي ده.
يرغلگر راغلي زور بې وهلى چې مات شوي نو بس تللي خود
نړۍ وروستي ستر بېکېلاکي خواک انگربز چې همدي پښتون
قام له برمه او د سلطنت له بام او تخته راګوزار کړ نو انگربز د
خپل شيطاني فطرت له مخي خپل سور او شين سترګي پوخ له
پښتون وطن او سيمې نه مات ګوډ وویست خو په حقیقت کې
بې خپل تور نسل په وراثت په سيمه کې پرېښود خو توپير بې
دا و چې شين سترګي د کفر په نامه پښتنو غازيانو مات کړل
خو انگربز ورته محمد علي جناح جور کړ او د اسلام په پاک
نوم او غږې یو خل بيا خپله امپراتوري او باداري د سيمې د
غلامانو په شکل کې ټینګه کړه او دا داسي مقدس نوم و چې
پښتنو ورته سمدواره توري په څمکه کېښودلي .انگربز نه
یوازي دا چې دوه لوی ګاوندي هېوادوته سره ووېشل بلکې د
خپلو دايمي ګتو او د وخت د قوي او رقیب شوروی پر
وراندې بې زموږ وطن او خاوره یو خل بيا سنګر او دفتر کړ.
منظمو او غيرتي پښتنو د خپل بابا د عدم تشدد غږ بدراګه کړ
او د تور انگربز د مکر بسکار شول دا خل سور انگربز د تور
غلام انگربز پر اوږدو د اسلام ټوپک کېښود او هر هغه کس
بې په سر پري وویشت چې د حق او خپلواکي پونښته او

غوبستنه یې کوله چې تاریخي بېلگه یې د پاکستان تر زېړېدو
لې وروسته د بابرې قتل عام او د تکر د ولس قتل عام دی .
وژلو او نیولو ته اسلامي مهر او تاپه پیدا شوه او د اسلام په
چوکات کې د حق غوبستونکو خپل د مکار تور او سور انگرېز
له خوا پیل شول . زندانونه ډک شول . حق غوبستونکی غداران
ونومول شول او د وحشت او بربریت په بسودلو او خپرولو د
خلکو خولې بندې او وګنډل شوې ، خینې یې شعوره کسان
طامع شول او خینې واخیستل شول . پښتون ولس تر دې دمه
پوره ۷۷ کاله محکوم شو ، ووهل شو ، ذلیل شو ، په خپله
خاوره بې اختیاره شو ، په خپلو وسايلو کې بې زورگاره شو
په سیاسي او اداري واک او مسايلو کې هېر او بېخې بې
برخې شو لنډه دا چې د پاکستان په اسلامي جمهوريه نومي
ملک خدا داد کې محکوم ، اسیر ، استعمار او استثمار شو .
قومي او ملي شخصيونه بې ترور شول او ټول قام بې سره او
بې مشره وسائل شو ، د پښتون په نوم سیاسي گوندونو ته هم
اختیارات ورنه کړل شول او هسي د پښتون ملت د تپروتنې او
غلونې په خاطر په رسمي چوکاتیونو کې داخل کړل شول ، خم
واخیستل شول او چا د حالاتو سره سم خانونه جوړ کړل . د
تاریخ په اوږدو کې د پښتنو په قتل عام او د پښتنو په تذليل
یو گوند هم غږ پورته نه کړ او په گوند کې که کوم د شعور
خاوند او دردمند غږ پورته کړ نو سبا به ورک او ووژل شو .

د افغانستان د شاهي او جمهوري نظامونو په ضد د افغان
حکومت مخالفین په لاهور او اسلام اباد کې وروزل شول او د
افغانستان د باره ورانکاري ته ولپرېل شول.

په بر وطن ګران افغانستان چې کله روسانو یرغل وکړه د
پکې ز غوا لنګه شوه د دنیا نه یې هر دول مرستي راټولې
کړې پنجاب یې کور په کور جوړ کړ خو پښتونخوا او بر وطن
افغانستان یې لوټې کړل.

د امریک په تربید سنتې چې کله بریدونه وشول بیا د پنجاب
غوا لنګه شوه او دا خل دasicې لنګه شوه چې جنرال مشرف
ورسره پښتونخوا هم لوټې او کندواله کړه.

په ب جوړ . سوات . وزیرستان او نورو سیمو کې یې د خپلو
روزل شوېو شخصي سپینې ملېشې په واسطه جنگونه پیل
کړل په یوه لاس یې له نړۍ والو خڅه د تروریزم په نوم مرستي
او دالر اخیتل او په بل لاس یې بېرته په سیمه کې
ورانکارني او نوروریستان روزل .

د سوأات او وزیرستان مظلوم ولس یې پوره شل کاله د جنګ
په لسمو کې وسخاوه هرده پښته مور یې بوره او هرده پښته
خور یې سر توره کړه . ماشومان او سپینې پېږي یې ووژل او په
هیچا یې ترحم ونده کړ.

په زړگونو پښانه یې په خپل وطن کې بې کوره او مهاجر کړل
د پښتنو عزتونه یې لیلاه کړل او نړۍ والو ته یې د امن

پسنده پښتون غلط تصویر او تصور ورکړه چې ګوندې پښتون
یعنی ترهګر او وزونکي.

د تور تریخ دا تور دور هم پښتو سر کړ په دومره لوی فتل
عاه او سترې انسانی غمیزې نه نړۍ اکشن واخیست او نه په
پاکستان کې موجوده د پښتو میراثي سیاسي ګوندونو او دا
تاریخي تنګ او شرم یې خپل راتلونکي نسل ته پرېښود.

دا چې خدای تعاليٰ عادل ذات دی او د خپل بندہ اجر نه ضایع
کوي نو د محکومو او مظلومو پښتنو د وحدت او را تولیدو
په خاطر یې منظور احمد او د پښتون ڦغورنې غورخنگ په
طبيعي ښه او شکل پخپله د همدغو پنجابیانو د مظالمو په
نتیجه کې رامنځ ته کړ . پښتون هر خه لرل خو مشر او یووالی .
یې نه درلود او د سیاسي لیدر شیپ د نه شتون له امله دا
غمیزه کابو اوه اویا کالو ته اوږده شوه او س الحمد لله پښتانه
راوین او منظم شول یې تی ایم یو پلات فارم شو یو لبکر
شو یو غږ شو او یو جرئت شو ولس ویښ شو او د وېړې
مهرونه یې، له سترګو او زرونو . نه لري شول یو په بل باور
پیدا شو او د پښتنو لاسونه د دېمن پر وړاندې یو موټی
شول.

خو استعماري مکار نظام دېر مکار دی ډېړې هڅې یې ددغه
حریک د بدنامولو او شیندلو د پاره وکړې خو شکر الحمد لله
سردي دمه یې د سیسي یو په بل پسي ناکامي شولي ، د
غورخنگ ډېر تکړه او ژبور کسان یې په ډېړې سپین سترګي

شهيدان کړل په موجود نظام او اداره کې د شهيدانو قاتلان په سپينه ورڅ ورک شول ، د شهيد عثمان خان کاکړ للا . د شهيد عارف وزير ، د شهيد پروفيسور محمد ابراهيم ارمغان لوني ، د شهيد طاهر داور او د نورو شهيدانو قاتلان ورک شول ، د شهيد نقيب وزير بسکاره قاتل راو انور ونه نیول شو بلکې مكافات او سرکاري تحفظ هم ورکړل شو . د غورخنګ اکثره تکړه مشران ونیول شول او پرته له کوم جرم او ثبوت په میاشتو میاشتو او کلونو په زندانونو کې واچول شول . تردې چې بالاخره د غورخنګ وياند او تکړه شاعر حضرت نعیم غیرت چې په غورخنګ کې په گيله منه وزير مشهور وهم لومړي زنداني او بیا دا دی په دېږي بې رحمۍ د سپین اسلام اباد په زړه کې په رنډا ورڅ شهيد کړای شو او قاتلانو ته سرکاري تحفظ ورکړل شو .

د ظلمونو دي لړۍ او دي وروستي پېښې یو خل بیا ټول پښتنه د نړۍ په هر ګوت کې ودردول خو دي لوی او نه هېرېدونکې درد پښتنه لapsi د تور دبىمن پر وړاندې متحد او پیاوړي کړل .

شهيد گيله من د نړۍ یو له هغو استثنائي کسانو خخه شو چې په لکونو خلکو بې غائبانه جنازي د نړۍ په هر ملک او هر بسار کې وکړي په هر هېواد او هر بسار کې ستر ستر لاریونونه وشول او مکار دبىمن ته بې د خطر وروستي زنګ وشنکاوه .

د شهيد گيله من وينا او شاعري د پښتون ولس د زړونو رسا
غږدي شهيد گيله من لکه شهيد ملنګجان ددي ستر ولس
 ملي شاعر و پېژندل شو او د خولي هر بیت یې لکه زر
 ارزښتمند او ملي امانت شو.

موږ په مرگ باور او ايمان لرو دا منو چې شهيد گيله من به
نور په فزيکي او حضوري توګه زموږ سره نه وي خو په معنوی
 توګه هغه ژوندي دی د هغه کلام او شعارونه به د خپلواکۍ تر
 وروستي شبې انګازې کوي موږ به راوینسيو ، موږ به
 ننګوي او موږ ته به د تنګ او غیرت جذبې راکوي لکه خنګه
 چې شهيدان مرد نه وي ژوندي وي دغه شان شاعران او د فکر
 خاوندان هم نه مری تر شا لښکر پرېږدي او لښکر د سنګرد
 تاوده ساتلو ذمه واري لري ، دا د حق او باطل تر منځ
 سېپخلي جګړه ده دا د ظلم او ناروا پر وړاندې پاکه ملي
 مبارزه ده او دا د یوه تاريخي ستر قام د ارمانونو او ارزښتونو
 یوه نه ستړې کېدونکې قافله ده ، زموږ تور مخى دېمن دې
 په دې پوشي چې دغه کاروان او قافله او سروانه ده او منزل
 ته به خامخا ان شاء الله رسيري راستنيري نه ، نو په مرگونو او
 وحشتوно دا سرتېري نه و پېږوي او نه به د مشرانو او کشرانو
 په دغه دول ظالمانه وژنو خبره ختمه او خلاصه شي . کابود
 او د اویاو کلونو حساب په منځ کې پروت دی د مالي تاوان
 جبیره خو به وشي خکه چې پښتانه ماده پرست نه دي ، خود

عزت او ناموسی د تاوانونو ټوله ذمه واري د ریاست په غازه
پرته ده او دا حسابونه به تصفيه کول غواړي.

درنو لوستونکو زه نه غواړم چې دلته خبرې نورې او بدې کړم
موږ ټول د دغه سپېخلي ملي لښکر او غورخنګ غړي یوو هم
د پښتونوی هم د انساني شرافت او هم د اسلامي ورورولي
او کرامت له مخې مسؤوليت لرو چې یو د بل په درد او غم کې
شريک شو.

شهید گیله من زموږ ملي شاعر او په ملي او اسلامي
از ځښتونو ملي شهید دي. له همدي امله لازم او اړین ګنيو چې
د شهید گیله من د دغه ملغاري چې د حق د ګټلو په خاطريې
پري خپل سر بايلود راتولي. محفوظي او زاتلونکي کول
يعني نسل ته وسپارو.

دا یادونه ضرور ګنډ چې ووایم ددې ټولکې ډيری شعرونه
پخپله شهید گیله من، زلمي سليمان جان ساپي ته راليرلي
وو چې ورته يې ډيزاين او چاپ ته تيبار کړي. د گیله من په
وينا چې ويل يې اکثره يې نوي شعرونه دي او د كتاب دپاره
يې پخپله نوم هم د خپل یوه شعر یو بیت تاکلى و چې داسي و
"زه په سازونو او سندرو باندي مر ژوندي یم " خو ترڅو چې
سلميان جان دا شعرونه سره جوړول تر جوړې دو دمخته گیله من
شهید کړاي شو او دا شعرونه يې موږ سره امانت پاتې شول نو
ما ګران سليمان جان ته وویل چې بس ته خپل کار ته ادامه
ورکړه زما سره يې هم څيښې شعرونه شته هغه به هم ورسره یو

خای کرو او د زمنې سره سم به یې چاپ کرو . د سليمان به وینا چې ديل یې د گيله من هيله وه چې د غورخنګ مشر بساغلي منظور احمد پشتين هم بايد پري یو خو کربني وليکي او گيله من ويل چې د بساغلي منظور سره مې په دې هکله خبرې شوي دي او ليکنه به تري رواخلم .

ما د گيله من د هيلې د پوره کولو په خاطر هڅه وکړه چې د بساغلي منظور ليکل هم پري رواخلم ، په دې هکله مې د بساغلي منظور سره اړيکه هم وشهه د ليکلو ډاه یې را کړ خو له یوې خوا د بساغلي منظور د بوختياو له امله او له بلې خوا د خلکو د كتاب غونبستلو تنده چې موبې د چاپ اعلان کړي و . دومره ټېره وه چې موبې ته یې دا مهلت رانه کړ چې د بساغلي منظور ليکلو ته لړ نور انتظار هم وکړو . نو ان شاء الله د كتاب په دويم او درېيم وار چاپ کې به خامخا د شهید گيله من دا هيله هم پوره کړو ..

د شعرونو د ترتیب او سکنټرو په وخت کې یوه ستونزه دا ود چې د شهید گيله من خینې شعرونه په وزيرواله او کليواله لهجه وو چې په عام دول پري د نورو سيمود پښتنو پوهېدنه ګران وو نو ددي په خاطر چې د شعر اصليت ته تاوان او تغییر پېښ نه شي موبې له خو مېتودونو خخه کار واخیست او د اصلي شعر تر خنګ مو د هغه لړ معياري بنه او شکل هم چاپ کړ د فيسبوك پر پانه مو د دېرو ملګرو نظریات هم پري راټول کړل او دا ستونزه مو په امانتداری حل کړه .

شعر و نو ته اکثره سر لیکونه هم ما د خپل کار د اسان تیا په پار
و پاکل ، موره هخه کو و چې د شهید گيله من نور خواره واره
شعر و نه هم له خپر و نو راتول کرو او وخت په وخت یې چاپ
کرو تر خو بنه خوندی شي او د ورکدو مخه یې ډپ شي.

ددې تر خنگ نورو ملګرو هم پتېيلې ده چې د شهید گيله من
په هکله شوې منشورې او نظمومې ليکنې راتولي او چاپ
کري چې دا هم یو غوره او خورا بنه کار دی . کورنۍ او د
غور خنگ مشران غری هم غوارې چې د شهید د زندان خاطرې
د " یوو یشتمنې پېړۍ دوزخ " هم چاپ کري او همدارنګه لازمه
ده چې د شهید گيله من پخوانې چاپ شوی شعری غور چان "
اویا کاله برباد شوم " هم یو خل بیا په ډېر تیراژ چاپ شي.
بیا هم وايو و که ارتیا پېښه شي ، خلک او ملګري د بیا چاپ
غوبستنه و کري بیا هم موره تیار یو و چې د خپل ملي مکلفيت
له مخي نوموري کتاب چاپ کرو .

په ملي او پښتنه مينه او درنښت

اجمل اټک یو سفرزی

لوبی

ای پښتونه په ايمان دي لوبی وشوي
په جومات او په قران دي لوبی وشوي

د غفلت د خوب نه کله را پاڅېږي
د ملالې په پېزوان دي لوبی وشوي

يې مسلم د امتی حق خوادا کړه
په حديث د جانان دي لوبی وشوي

ای د وخت مجنونه هله را پېدار شه
د ليلا په تور زلفان دي لوبی وشوي

سر تیتی دی د تاریخ پانو کې نشه
په ناموس د بابا جان دي لوبی وشوي

مالی پا خه په چمن دی زاغان گه دی
په ببل او په گلان دی لوبی وشوی

په تاریخ کی دی نام خه واوس دی خه دی
د مپرانی په نبان دی لوبی وشوی

شین گلخان شوی په یو ورور دی ننگ ونکرو
په خپرا او په افغان دی لوبی وشوی

د پېښتون خبره کربنیه وہ د کانی
دانن ولی په زیان دی لوبی وشوی

توبک پر پردہ په قلم پوری دی وژنی
په شاگرد په استاذان دی لوبی وشوی

کیلامنہ تا کی ننگ کله رادرومی
چی په گران وزیرستان دی لوبی وشوی

تکبیر

پە حقە هىخ وىرە لە دار او لە زنئىر مە كوه
مۇ شە قىدىي شە غلامى دى پە ضمير مە كوه

ما لا د خىلۇ كونلا و بورو تپوس نە دى كرى
ئە مەخكىپ تېرى شە ما تە ذكر د كشمير مە كوه

كە چېرتە مۇ شوم پە بى نىڭە او بى پتە مەركىي
مورىپە مەخ مى لارىپ تۈئى كەپە ما وير مە كوه

پردى جامە كى اكشرپىتە وي مزدوران د پردو
افغانە روند باورپە خان ملا او پىر مە كوه

دا ورور وژنە دە جەداد نە دى أمير صاحبە
زمەپە مەركى الله اكابر نارىپ تکبیر مە كوه

مەركى خو حتمى دى خامخە مەرىپ خو پە نزە مۇ شە
اي گىلامنە يارە تېبىستە لە تقدىر مە كوه

نه شرمپږي

د خویندو او د میندو د سلکونه نه شرمپږي
چې بلي دي پر کوردي د لمبونه نه شرمپږي

ستا هره ورخ دوه دري ماشومان السوخي پدې
نو ته د هفو پري پري پښو لاسونه نه شرمپږي

ته نري يې چېه خوله ناست يې ستا حق ورانګه ثناء غواړي
ريښتيا وايده د دغه جينکونه نه شرمپږي

عېشت دي او بده کري دي بس خان دي پري بيردي
د خپلو خنډ پري او بریتونه نه شرمپږي

راوري يې تصوironنه ماشومان هري جلسي ته
د هفو ورکو ورونه پښتنونه نه شرمپږي

هارون بلور طاهر داړ مشال دي خنګه هېر کړل
بې تنګه د نقیب د پرهرو نه نه شرمپږي

وهي دي ماشومان پکي د ژمي بارانونه
اى ته د بکاخېل کيمپ د خيمونه نه شرمېږي

چي لاندي تردېوال يسي شول قرانونه كتابونه
د ورانو مدرسو او جماتونو نه شرمېږي

په تاکي نه غيرت شته نه پښتو په نوم ګلخان يسي
چي ته د ګيلامن د پېغوروونه نه شرمېږي
يادونه شهيد ګيله من د لته د قام د زلمايو د تګونې په پار د غورخنگ
دوه زړوري او زبورې خوبندې په وړانګه لوڼي او شنا، اعجاز هم ياد کړي
دي دغه دوه وي پلې خوبندې د غورخنگ د لوړې ورڅه سر لښکري وي
او په ډيره ميرانه يې په هر د غونډه کې برخه اخيستې

کسله من

مالکی

له پردو خنگه گيلي و کرو په ظلمونو باندي
چې خپل مو مالکي دوروی په پرهونو باندي

د وطن پېغلي مو اخر دي حد ته ورسيدی
د بې وسعي شعار ليکي په مروندونو باندي

د نړۍ خلک به په کومه سترګه ګوري موبه ته
چې دی هپواد کي مو بنديز په مكتبونو باندي

وطنه درې رنګه يېرغ دې ئىكەنەشى زغمى
خېل دې مئين دې په پردیسو بېرغونو باندې

کە راویبن نه شوئ نو دا واورئ را روان نسل به
قسم په خدائى لارې در تو گرپي په قبرونو باندې

يە خدائىه موبۇ تە لە وطن هفوی دوزخ جور گرپي
خوک چې مئين دې ستا په حورو جنتونو باندې

چې ددى عدم تشدد بە ھم خەحدوي کنه ؟
تۈرسە او سپىن موشۇل راستپى پە سرگۈنى باندې

اي گىلامنە لر و بر افغانان نه يو كىرىپى
کە ورتە مرشى په نارو او په شعرونو باندې

حل

نه مو نړ په ارام کینونه ته د مسلی حل غواړي
 شارپه مورچه ته لکه چې یا اباد پدل غواړي

نیمه قیصه خورې نیمه راباسې په ممبر ناست یې
 مثلًاً مثلًاً وايې صفا وايې خه ویل غواړي

کلی کې د میندو بچې ورک پسې رندي شولې
 جار محبوبې ته خنګه رانجه غواړي کاجل غواړي

زړه کې دې پاګ سر زمین په خوله د لرو بر ناري
 جار رهبره ته به چې منه او که کابل غواړي

او پە انسان دوسته هیوا دو کي لاریون ئای نىسى
اخ پېستونه تە پە احتجاج حق لە خنگل غوارپە

زە د جنازو او د قبرونونە او زگار نە يم
اي ليونى تە لە ما پە خپل حُسن غزل غوارپە

تە د غلامى پە خوب ويدە قام تە ناري و هي
يارە ھيلامنە پە دوى خنگە تىل و هل غوارپە

ولاردي

ئاردي شم له بريتو خه گيدى گيدى ولاردى
کورپه دروازه كې دې پردى سرىي ولاردى

نن ورخ ده د اختر زمونبود كلى هدیره كىم
د هر مزاروه سرتە يتيمان بچىي ولاردى

دا هغه د غيرت دك پېستانه دى دغه نن چى
خيرات تە پە قطار كې د پرپه ورین تندىي ولاردى

زمونبود وطن سره او سپين لاهور پىندى تە لارل
پە دېستو كې يې صرف د كىكر ازغىي ولاردى

دا حال دى د وطن د مشرانو گيلامنى
چى عام د كىمپ سپاهى تە پە جناب و جىي ولاردى

سازونه

د هر کاروان اول منزل معلومول پکاروی
بیا پسی نیت تړل او سم په کلکه تلل پکاروی

راشه یوه دوې د خیر خبرې پښتنو ته وکړه
که په کور ناستې خور او مور ته دې کنئحل پکاروی

زه په سازونو او سندرو باندې مر ژوتدی یم
خود جومات او هُجرې فرق په کې کول پکاروی

که خوک افضل جهاد کوي نو دا قوي حدیث دو
چې د جابر حکمران مخ ته حق ویل پکارو

ملګرتیا مه کړه که کوي یې د پښتو مټل دو
چې درګه نیسي نو د درګې تینګ نیول پکارو

موږ ته د روس او امریکې له واده مخکې مخکې
د دې ډیورنډ کربنې له منځه ټولول پکارو

دېسمن که هر خو زورور شي بیا یې هم تر مخ
سر تیټول نه دې پکار سر ماتیدل پکارو

چې ددې سور خاورې په ننګ ځوانان راوپاراوي
ای ګیلامنډ نن سبا دا سې غزل پکارو

غدار یم

که حق خبره غداری وي بنه بسکاره غدار یم
 پرون غدار وم نن غدار یم سبا بیا غداری یم
 که چېرته سپینه او صفا خبر کول جرم وي
 که د مظلوم او یتیم او بسکی پاکول جرم وي

که چېرته خپل مظلوم ولس ته حق غوبنستل جرم وي
 که د تور سرود حیانا ناموس ساتل جرم وي
 نوزه مجرم یم ما بندی کړئ ما په دار کړئ راشئ
 د خپل وطن قام په خبره مې سنګسار کړئ راشئ

زه مې د خپلو شهیدانو پور له چا وغواړم
 د کوتۍ شار د وکیلانو پور د چا وغواړم
 د ارمي سکول د ستود ینټانو پور له چا وغواړم
 د باجور د شهیدانو پور له چا وغواړم

زه د کنډرو زیرستان ټپوس له چانه وکړم
 زه د عثمان عارف ارمان ټپوس له چانه وکړم
 زما وطن کې په زرهاوو کوندي بورې ګرئې
 بې لوپتې پښې ابلې پښې ګرئې سرتوره ګرئې

ستريې مات دی در په در ګرئې مجبوره ګرئې
 په وچو شوند و پښتنې د جنت حوري ګرئې
 دا نه په موږه امریکې نه هندوستان کړي دي
 راسره هرڅه دې دوه مخې پاکستان کړي دي

بدل ترې اخلم خامحا ترې نن په شور اخلم
 که په شورونه شوه سبا یې یېا په زور اخلم
 زه مې د خپلو وينو یو په سله پور اخلم

هم يې نصرت ورسره تریسورا خلیم

هوزه غداریم بنه په جار او بر مولا غداریم
 که حق خبره غداری وی بنه بسکاره غداریم
 پرون غداروم نن غداریم سبا بیا غداریم
 عافیه صدیقی په ډالرو باندی چا خرخه کره

په انگرېزانو چا ناموس او چا حیا خرخه کره
 په لال مسجد مسجد افسر ظلمونه چا وکړل
 ای پاکستانیانو اسرایل او که انهدیا وکړل
 پردي جنگونه په ډالرو باندی چا وکړل

غټ غټ بمونه په ډالرو باندی چا وکړل
 وزیرستان ته دا تاجک او او زیک چا راوی
 په جیک پستونو او جیلکفوټ او پاتک چا راوستل
 پرویز مشرہ لا اساما مسان چیرته دی

راو انور غوندي د وخت فرعونان چيرته دن
 ابى تندن باندي کيکونه بسكته جا و خشندا
 وار پري چا کري وييرته راكته جا و خشندا
 و وايئ زه تر مشرف راحيل با جوا غداريم

که حق خبره غداري وي بنه بسكاره غداريم
 پرون غداروم نن غداريم سبا ييا غداريم
 موږ ته تکره يې له بنګاله خپل پطلون راوړه
 درنه يېل شوي اپ پرون کشمیر راوړه

په لرا او بر افغانانو سترګي مه او بآس
 په دې مظلومه انسانانو سترګي مه او بآس
 فو حوصلې مه بايلىء اي زما د غورئنګ ملګرو
 سره روان شئ کلك يو ځای خنګ په خنګ ملګرو

پاڅئ همدا وخت دی د پرېکري او بدلون ملګرو
 په وطنۍ شمعه شیدا او لکه پتنګ ملګرو

ان شاء الله يبا به په اړک خپله جندهه ودرو
د خپلواکۍ یېرغ به پاس په ملکره ودرو

دامې نعره ده ګیلامنډه خامخا غداریم
که حق خبره غداری وي بنېه بسکاره غداریم
پرون غدار وم نن غدار یم سبا یبا غداری یم

يادونه : په پورتني نظم کې د ریاست د کرو تاریخي جنایاتو
پوره تاریخ او د استان پورت دی . د بېلکې په توګه په
کويته کې د پښتنو وکیلانو قتل عام چې ریاست یې ذمه
وارو . د پښور په بشار صدر کې د ارمي سکول د لسکونو
ماشومانو وژل چې وروسته ثابته شوه چې ریاست پخپله
پري حمله کړي وه او دا حملې یې پخپله خکه کولې چې یو
خوا یې پښتنه وژل او بل خوا یې د نړۍ والو پاملنې او
خواخورې جلبله چې ګوندي دوی پخپله هم د ترهګرو د
بریدونو لاندې دی او دا داسي وخت وو چې په افغانستان
کې د ناتیو پوخونه وو او په دوی دا تورو چې دوی د افغان
حکومت وسلوال مخالفین روزي او مرسته یې کوي نو دوی
خکه دا کارونه کون چې خان له دې توره خلاص کړي او هم
به پرویز مشرف دنیا ته ویل چې دا دې وګورئ موره هم د
ترویستانو د بریدونو لاندې یوو .

بله تاریخي یادونه دلته په اسلام اباد کې په لال مسجد
بندی د پاکستان د پوخونو د برید د استبان دی چې د مسجد
په امر پاکستانی پوخ د اسلام اباد د بشار په منځ کې په لال
جامع مسجد او مدرسه برید وکړ او د سکونو ملاپنور.
طلابو تر څنګ یې هم مسجد شهید کړ او هم یې په سکونو
د قرآنکريم نسخې د جنګ په لصبو کې وسیغله.

بله لویه تاریخي او د پاکستان د شرم دایمی او د یې ایمانی
خبره او داستان د عافیه صدیقی دی . عافیه صدیقی یوه
پاکستانی سائنس پوهه مېرمن ود چې په کال دوده زړه اټه
کې په امریکایی قوتونو د ډزو په تور ونیول شوہ او د
پاکستان دولت خپل دغه ناموس یعنې طبعد د امریکا په
غوبښنه امریکایی عدالت او امریکا ته وسپارله چې ترښه
په امریکا کې په امریکایی زندان کې پرته ده.

یادونه : په پورتني شعر کې شهید ګیله من د پښتونقام د
قتل عام لوی لوی قاتلان یاد کړي دي . لکه په سند کې د
پولیسو په وردی کې د سوونو پښتنو قاتل راو انور چې
نقیب وزیر یې هم شهید کړی دی . بل د پاکستان د پوخ درې
مشران چې د پښتنو د قتل عام مسؤولین دی جنرال مشرف .
راحیل شریف او قمر جاوید باجووا او همدارنګه د ابی نندن
هندي پیلوټ یادونه هم کوي چې الوتكه یې پاکستان
نسکوره کړه ابی نندن یې ژوندی ونیوه مګر چاله وہری یوه
څېړه هم ورنه کړه او د نازولي میلمه په شان یې ونازوه.

پاکستانه

ای د ژوندیو قبرستانه رب دې ونروه
 د میرانشاه فوئی زندانه رب دې ونروه
 د پښتنو نه دې عزت ابرو او ژوند اخيستی
 ای منافقه پاکستانه رب دې ونروه

يادوونه : شهید گيله من خو میاشتی د میرانشاه په فوئی
 زندان کې زندانی و په زندان کې چې کوم ظلمونه او وحشت
 ورسه شوی وو هغه يې په یوه نظم کې تول یاد کري دي ،
 نوموری نظم په دې تولکه کې شته نور جريان به هلتہ ولولن .

د لیلا گمله

پرون لیلا داسې په چل ول کښې ګیله کوله
ویل یې خفه نه شي خه داسې یې قیصه کوله
چې ته شاعر یې او د مینې قیصې نه پېژنې
د محبت شنې سرې رنگینې قیصې نه پېژنې

چېړې یوه ورځ دا زما شنکي خالونه یاد کړه
 یامې چشمان یا مې د سرو شوند او سرونه یاد کړه
 یا مې د تورو زلفو ول په ول تارونه یاد کړه
 یا خو مې چېرته د بنګرو دک مړوندونه یاد کړه

چېرته يو دوه قيصې زما په تور وريل ولیکه
يو دوه زما په دي نرئه غاره غزل ولیکه
چې زه ډاده شم چې په ما پوري سندري ليکي
زما د سپيني خولي وري وري خبرې ليکي

چې کله وستایی زماد مخ سرخی لالیه
 بیا دې منمه هریو شعراو شاعری لالیه
 ما هم په وچو وچو شونلوا ورته مره و خندل
 زره خو مې نه کېده په زور مې په دک زره و خندل

ما ورته وویل لپونی دا ستا ګیله په ځای ده
 زه یې منمه دا ستا هره یوه قیصه په ځای ده
 دا هم منم چې دا ستا حسن د ستایلو وردی
 هریو انداز دې په غزل د یادولو وردی

خوزه خه و کړمه پښتون یمه حیا رادرومي
 قسم په خدای که مې په خوله د عشق تپه رادرومي
 خنکه یې ولیکم ضمیر اجازت نه راکوي
 ماته د وران وطن تصویر اجازت نه راکوي

چې شنه خالونه لیکم شنه لوګي بارود رایاد شي
 هفه د کلي په جومات د بمبار دود رایاد شي
 چې سره لبان لیکم نو سرې وینې مې زره ته راشي

د زلەي ورور تودى تودى وينى مى زە تە راشى

هغە د پلار پە مخ پرتى وينى مى زە تە راشى
 هغە د مور پە سر چى تلى وينى مى زە تە راشى
 نە نە نۇزە بە خنگە ستا پە مخ سرخى يادوم
 پە مخ پرتى خاورى د خوار يتىم بچى يادوم

اوس زە دا ستا د شنو بىنگۈرۈدك مۇوندونە ياد كرم
 كە د ئوانانو پە لاسو كې زنئىخىرونە ياد كرم
 اوس راتە وايە كە دا ستا نخري نازونە ياد كرم
 كە هغە د گونلۇ بورو مىندۇ فرىيادونە ياد كرم

اوس زە دا ستا د تورو زلفو تور تارونە ياد كرم
 كە د افغان ملت نە دك تور زندانونە ياد كرم
 رنگە ئوانىي چى يادوم بىا دا خىالونە راشى
 دستىي مى زە تە رنگ كنلۇر كنلۇر كورونە راشى

خيال ته مي هغه لوته بازارونه راشي
 اف ييا په خيال کې د خپل کورنگ د پوالونه راشي
 زمونږ په لرا او بر افغان قيامتونه جوړ دي
 په هريو کلي او هر کور کې ماتمونه جوړ دي

مونږ خو په یوه ورخ کې له سلوزيات قبرونه جوړ دي
 د جنازو نه موسم لوی لوی قطارونه جوړ دي
 د کلي پېغلي د بېلتون په رنځ رنځوري ژاري
 دلته په هريو کور کښې درې کوندي پورې ژاري

ستريې مات دې په یوبل کور کې مزدورې ژاري
 تکري يې پاتې دې په مندو ئې سرتوري ژاري
 بچيان مو ګرئې په کوڅو کې خپراتونه غواړي
 یوه دوډۍ پسې د بسار واره کورونه غواړي

اوسم دا هرڅه په اوپو یوسم ستا وريل یاد کړم
 د یتیمانو ژرا پرېبدم ستا خندل یاد کړم
 اوسم راته وښایه چې ستا تکی چارګل یاد کړم

که بل اورونه پېښور او په کابل یاد کړم

خنګ د څوانانو په لاشونو باندې پېښې واړو
 خنګ په دې سوو اندامونو باندې پېښې واړو
 ماته د څلوا شهیدانو وینې زور راکوی
 د خړ کمر شهیدان پل په پل پېغور راکوی

چې د شهید ارمان د قبر تصویرونه ویں
 چې د صورکې یې په دعا او چت لاسونه ویں
 نو په دې څلپې بې وسی په چفو چفو ژاړم
 د پېښتون قام په بریادی په چفو چفو ژاړم

لا خومې ارتې تئی واړه د بمنان ګرئې
 زه ورته ګورم د نقیب تور قاتلان ګرئې
 ما د طاهر داورد سوی بدنه پور وانځست
 ما لا ترنن بدل د ګران هارون بېلور وانځست

ما لا د خپل قام تنگيالي ٿوانان گتلي نه دي
 ما د عارف غوندي تنگي ٿوانان گتلي نه دي
 ليلا ما ويخبئه خالونه وريل خنگه ياد كرم
 ستا نري غاره ستا ورشندڻي چارگل خنگه ياد كرم

ترخو چي وانخلم د دغه شهيدانو بدل
 د کوندو بورو خورپدلوي تيمانو بدل
 ترخو چي ونه کرم تپوس د نپدلوي وطن
 دا د بارودو په اور وريت او سوچيدلي وطن

زه مي چي پيرته خپل غپرت او ايمان ونه کتم
 لکه پسونه حلال شوي مشران ونه کتم
 زمانه مه کوه ليلا د شنو خالونو طمعه

يادونه: په نوموري نظم کي د رياست له خوا
 ٻول ظلمونه په پښتون ولس ياد شوي دئي .
 پښتون ڙغورني د غورخنگ هفه نوميالي هم ياد شوي چي تر
 شهيد گيله من واردمخه د پنجاب رياست په ورته به شهيدان
 کري دي لکه شهيد پروفيسور ابراهيم ارمان لوني . شهيد
 سناتور عثمان خان کاکر او شهيد عارف وزير چي دغه در ٻواره

په ورته شکل شهیدان شوي دي او ګډله من هم ریاست په همدي
بنه شهید کړ.

په پورته نظم کې د تاریخ بل اتل طاهر دا وړ هم یاد شوي دي.
طاهر دا وړ د پنجابي ریاست کارمند و او پولیس او د لوړ
منصب خاوند و ، کله چې د نقیب وزیر تر شهادت وروسته:
پښتون ژغورنې غورخنگ رامنځ ته شو او د حق غوبنسلو
لاریونو ته پیل شول نو طاهر دا وړ هم حق ته غاره کېښوده او؛
څل مظلوم قام په تنګه و درېده خود ہر ژر ریاست ونیوہ او په
د ہرې بې رحمي سره یې شهید کړ او جسد یې ورته تر توزخ
پورې غارې غورخولي و چې گوندي افغان حکومت وژلی دي.
ریاست د طاهر دا وړ سره دا بې شرمي او بې رحمي خکه و کړه چې
نورو کارمندانو ووہروي او غلي یې کړي.

په پورته نظم کې د خړ کمر یادونه هم شوي او په خړ کمر کې د
ریاست پوچ په بې وزله ولس یو بل تاریخي ناتار کړي چې د
تاریخ په پانو کې دغه لوی وحشت ثبت دی

دل رو بر افغان ستر افتخار على وزیر
در ئخار على وزیره

وهي د خپلواکي ناري په جار على وزيره
در ئخار على وزيره

ته کله کله دغه تپه وايسې چې موري
لنډۍ توبک مې راکه

راغلي دي وطن ته بلاګاني توري توري
لنډۍ توبک مې راکه

پنجاب لري له دي قيصونه دار على وزيره
در ئخار على وزيره

يادونه: دا شعر شهید ګيله من هغه وخت په شور او زوگ په
غوندې کې ويلو کله چې علي وزير د پنجاب له تور زندان نه
را ايله شوی و دا د هرکلي او استقباله شعرو چې په زرگونو
ګډونوالو به په لور غږ بدړګه کولو.

حد نه لري

ستا په ييلتون دومره غمجن يمه چې حد نه لري
په ماشوم زره داسي خوبمن يمه چې حد نه لري

کله مهاجر شمه او کله تره ګرياغدار
داسي ڏليل په خپل وطن يمه چې حد نه لري

که يې په مينه کې په دار هم شم پروا نه لري
په پښتون قوم داسي مېښ يمه چې حد نه لري

د پښتنو په قتل عام خاموش ملک او ملا
ستاسو نه دومره گيله من يمه چې حد نه لري

د باچا خان امر ماتيردي کنه خدائی گواه دی
نور ذومره تنگ له دي دې دې من يمه چې حد نه لري

د پښتنو حيا لو تيردي او زه چې خوله ناست يم
زه گيله من دومره دارن يمه چې حد نه لري

بغلان آفغانستان

په وينو سوز پر هر پر دې کرمه
 د سور په غېږ کې تر هګر دې کرمه
 چې ته عسکر شوې نو طالب شومه زه
 چې ته طالب شوې نو عسکر دې کرمه
 زه دې په هر رنگ کې وژلی يمه
 کافرد پاسه په ممبر دې کرمه
 افغان بچې يم در په در دې کرمه
 خرڅ په کالدار او په دالر دې کرمه
 په ګیلامن هیڅوک زړه نه خوبه وي
 قتل په داسي چل هنر دې کرمه

يادونه : د بغلان افغانستان عنوان پخپله شهید ګيله من
 دې شعر ته ور کړي دی ، د همدي کال په ترڅ کې په بغلان
 کې سپلابونه، راګلل چې په سوونو کسان په کې شهیدان
 شول ، نه پوهېږم چې دا سرليک به د همدي پېښې سره
 تړ او لري او که کومه بله خونږي پېښه خکه چې نوموري
 شعر کې د سپلاب ذکر نشته نسايې په بغلان ولايت کې د
 کومې بلې خونږي پېښې په اغیز کې لیکل شوې وي.
 اټک

نوی غزل

مور وطن سخت دی گيله من له شازلميو خخه
پتمنه غيره يسي ده دکه له پرديسو خخه

خاوند يسي مر کړ نامعلومو پرون نن اختر دي
کوندي جلکي ليچي خالي کړي له بنګريسو خخه

د مغل څلويه دريار کې سلامي ولاړ دي
خوشحال ختکه ته خبر يسي د لمسيو خخه

د وطن پېغلي په د وطن په ننګ راووتلي
لكه چې تمې يسي شوي لنډي د سړيو خخه

جنکه پېغلوتې دې په سرو لاسونو کوندي کړلي
هجرې د کلي دې خالي کړي له ژنكريسو خخه

ای گيلامنه نور دې مره قام ته ناري مه وه
گيله پکار ده خوپکار ده له ژونديو خخه

پېغور

بیا دی په سرد فلسطین کشمیر پېغور واخله
پېستونه ته اول د خپلو وینو پور واخله

زه به دا و منم چې تا روس امریکه مات کړي
ته مړه نر شه یو ئحل غچ خود لاهور واخله

په زنده باد و مردہ باد که چېرته کار وه نه شو
له سره تېر شه خپلو اکۍ او حق په زور واخله

رزمک

غږد خپلو اکۍ دی د یاغی بااغی رزمکه
زړه د دونمن ربی بې له تورې او توپکه

نور باید دا خپل محکوم وطن له پردو و ګتمو
ئی چې یو ئحای پاخو له کابله تراتکه

خنګه مو خوبنېږي دا بل مخ پسې را واره وو
دا د لنګ زامن نه سړي کېږي بې کوتکه

لنک

عجیبیه وخت دی لنک زمری د دستارونو وهی
تور پنجاییان پښتنې میندې په مخونو وهی

اې گیلامنہ ستا د خاورې دا زلمی ھوانان بد
آخر په کومو سترګو گوتې په بریتونو وهی

کشري

زما په قتل که دا نوره نړۍ چې ده خیر دی
خو مسلمانه زه خو ستا د کلیمې په ورودیم

زما پر لاش به دومره ویروي چې توې په باسې
حکه چې زه د شپرو خویندو کشري ورودیم

ولي

ولي د هر شر ذيمه وارياد يپم
كله مسلم كله کفار ياد يپم

خدایه چې ستا به فيصله خنگه وي
يو ئای شهید بل ئای مُردار ياد يپم

لراو که بر ته سپيناوي و رکرمه
هلته جاسوس دلتہ غدار ياد يپم

نړۍ مې هم په شاباسي غولوي
سهار پاګل مابسام هوښيار ياد يپم

که ګيلمان هر خوان سپين ملا کرم
بيا هم په هر ئاي کنه کار ياد يپم

یاره

شم درنه ئخارپه خوشواره یاره
زمایاغی باغی غداره یاره

د گرد افغان ملت د ستر گو توره
د هر مظلوم د زره قراره یاره

په خه خومه شی زرکلن دی غواړم
د دې بریاد وطن لپاره یاره

زه گیلامن دې بې له تانه شمه
زمونې سالاره او غمخواره یاره

بلا

کومه بلا چې مونږ په تول جهان کې نه غونښته
هفه بلا وزیرستان ته خنگه ورسیده

په کومه ژیه دې فتوه راکړه کافر دې کرمه
ستا اندازه زما ايمان ته خنگه ورسیده

خلوریزه

مونږ خو په مینه وروروی په انسانیت میئن یوو
کوو په نوم د افغان ناز په افغانیت مائین یوو

ای ګیلامنه نه یربیرو د تهمت له تاپو
هم په اسلام هم په پښتو هم په غیرت میئن یوو

لېټاسو دومره ګيله من بنه جي حدنه لري

ګيله من فرم

ملګري دې یوو

چې چا ته تیست نه شي سالاره ملګري دې یوو
 د ژوندانه په هره لاره ملګري دې یوو
 د لروبرافغان ولس يې یونسوی اميد
 د قام د بنه ژوندون د پباره ملګري دې یوو
 که د یږې سختې تکلیفونه رائخي رائخي دې
 موږ له زندان واخله ترداره ملګري دې یوو
 زمونې وعده وه وعده ده وعده به مو وي
 تر خپلې خاورې خپل اختياره ملګري دې یوو
 د جبرائيل په وزړ پست شي په خه خو مه شي
 د ګیلامن د زړه قراره ملګري دې یوو

نه خه وايي

مره نور غردد ازادي بنه دي که ته خه وايي ؟
له دي غلام ژوند خو مرگي بنه دي که ته خه وايي ؟

چي تيتموم يې لکوم يې د بادار په پنسو کې
نو له هغې مې مات تندی بنه دي که ته خه وايي ؟

دا ازغن تار له منعه ورل خو فرض عين دي په موښو
خو په اړک پوخ دپوالګي بنه دي که ته خه وايي ؟

چي د نجیب غوندي په خپله قیصه کلک ودریوم
او چي په غاره مې زندی بنه دي که ته خه وايي ؟

چي په دي دومره بد وختونو کې مې هم نشو خپل
نودانیم کښ ورورد مې پردي بنه دي که ته خه وايي ؟

ای ګیلامنه په قلم خپل قام وطن وستايه
نور بس ګودر لیلا منکي بنه دي که ته خه وايي ؟

له ناسو دومره ګله من یمه جي حدنه لوړ

ګسله من

د دواړو حاجت منديم یوسې زړه دی بل مسې خان
 که ګران وزیرستان دی او که ګران افغانستان دی
 که لردی او که بردي ورونو یو پښتونستان دی
 یو ننګ یوه پښتو یو مو رواج یو مو ايمان دی
 خونن په اشارو د بل خپل سر په کانوولو
 لربر په کانوولو او بر لر په کانوولو
 هیڅ فرق مه په کې بولیع پښتون یود لرا او بردي
 که سوات که کابل جان که کندھار که پېشاور دی
 چې نوم یې د پښتون وي زما ئان زما ئیکردي
 چې ژیه د پښتو وايی زما سترګې او نظر دی
 رائۍ پښتنو ورونو چې یو لاس شو یو لښکر شو
 دوېمن ته به شکست ورکړو چې یو ئای لرا او بر شو

تر کومی به په خپل منع کي جنگیزو او ژوبليزو
چې چېرته اور بل شوی دی نو مونږه پري سوئیزو

ویده یوو د غفلت په خوب چې کله به وینسيزو
په خوله مونږه تشن هسې بس له یو بل نه ئاريزو

چې کوم محفل ته لار شي په یو بل پسې غیبت دی
په خوله دعوې د مینې کړو په زرو کي مونفرت دی

چې زه پښتون یم ته پښتون یې راشه چې یو ئای شو
تینګ لاس د وروری راکره را پخلا شه چې یو ئای شو

چې زه شم در ته ګل ته مې بورا شه چې یو ئای شو
که زه وم مرور ته را جرګه شه چې یو ئای شو

تر خوبه په ناحقه تویه وود یو بل وينه
جور شوي سوداګر یوو خرڅه وود یو بل وينه

جهان ورته يو شوي پښتون هر ئاي په نمبر مري
لربر په شمالي په کابل جان په پپشاور مري

د دين په سر بدنام شول په نامه د ترهگر مري
خوک مري په ده ماکو خوک په توبىك خوک په خنجر مري

خوک جور ورته کافر کري خوک طالب شي په سنگر مري
دا ولې يو پښتون د بل د لاسه په دالر مري

د دين په مدرسو کې مو بچيان سينې پرهر مري
جهان وربوري خاندي پښتنه په سمه غر مري

زماد جوماته امام د پاسه په ممبر مري
بس پېغلى ملالى مو دلي دلي په گودر مري

لاسونه د پښتون صباح يىگاه په وينو سره وي
زما ستا په وينو سره وي ستا زما په وينو سره وي

رائي چي سره يوشود جهان قيصي به پرپردو
بس نور د شخصي گتني او تاوان قيصي به پرپردو

يوو ورونه د پنجاب و فارسي بان قيصي به پرپردو
چي گتني لاس ته راورو نور د زيان قيصي به پرپردو

چي نوي تاريخ جور کرو ته مي ورورزه به دي ورورشم
اي ته مي د زره سرشه زه به ستاد سترگو تورشم

تر خو به د ملنگ پشان په يو بل در گرچپري
آخر وايه تر کومي به د مال پشان خرچپري

پښتونه لپخو فکرو کره ئان ته بریاد پوي
راوينش شه دوست دونمن درته بسکاره شو که پوهپوي

ټوبک يې لاس کې درکرو ما په تا ، تا په ما وژني
تياري راخوره وي زمونه په منع کې رنا وژني

بيدار شه اي پښتونه لو د ئان تاريخ تازه کړ،
 جذبه دي راژوندئ کړه د ايمان تاريخ تازه کړ،
 محمود غزنوي د خوشحال خان تاريخ تازه کړ،
 لو بیا د ميرزا علي د ميرويس خان تاريخ تازه کړ،
 د وخت دي ظالمانو ته عمر له ئان نه جوړ کړ،
 د پلار نیکه پشاني بهادر له ئان نه جوړ کړ،
 ته فکرو کړه توله پښتونخوا لمبه لمبه د،
 په ئان نه يوو خبر چې مونږه کړي خه خطاد،
 هر ئاي پښتنه پېغله مهاجره په پېدياده د،
 يو خدائی رسول منو بل په قران مو عقیده د،
 بس ئکه نړپدلې په بارود هره کوشه د،
 زمونږ د پښتنو نه هر ئاي د که جيل خانه د

گيله من وزير

بچیان ترهگر بولی دا په کوم کتاب رواده
مسلم یمه زماد ملک نامه خو کلیمه ده

وزیره گیلامنده داد کوم جرم سزاده
چې فکر ئان ته نه کړي اسد خپله بریاد پېږي
تر کومې به د بل په اشارو باندې غول پېرو

پښتون موي

هم که لرمري او که بر مری خو پښتون مری
 که طالب مری که عسکر مری خو پښتون مری
 لویه خدایه د دنیا په مخ چې چېرته
 په نامه د تر هکر مری خو پښتون مری
 که شهید دی که مردار دی خوار پښتون دی
 که مورچل که په سنگر مری خو پښتون مری
 چېرته لار شوزما ریه حق چران یسو
 که په سمه که په غر مری خو پښتون مری
 خوک حلال شول او خوک مری په ده ماکو کې
 که توپک که په خنجر مری خو پښتون مری
 ګیلامن اسد خپل دی ته دېر چران یم
 که بې ننگه مری که نر مری خو پښتون مری

د ننگ ميدان

زه پښته يم بې ننگي نه قبلوم لاليه
د ننگ ميدان ته خنگ په خنگ درسره ئم لاليه

د زرغونې انا لمسي يم ستا دعا په کارده
د وخت ملاله يم زلمي راپاروم لاليه

الله دي نه کوي که شهيد شولي په ننگ د وطن
په تار د زلفو به کفن درته گندم لاليه

يا که تېي شوي گيله منه خال دي پدم په وينو
بيا به په لپوکي او به درته راورم لاليه

يادونه : دا شعر شهيد گيله من د پښتو ژبني تکره
سندرغارې مېرمن پاولينې ته د زمزمي او سندرې دپاره
پخپله لېړلې و چې د گيله من تر شهادت وروسته اغلي
مېرمن پاولينې سندره کړ او د سندرې په بنه خپور شو . ما ته
دا شعر مېرمن پاولينې راولېږه.

له ناسو دومره گيله من بمه چې حدنه لري

گيله من بمه

ذائقه

يوه داسي ذائقه شته چې هر بنده به يې خکي
بنده هم صرف نه هر يو زنده به يې خکي

د هيچا يې خکلو ته زره نه کېږي تر خه ده
لازمي ده مجبوري ده خامخا به يې خکي

که ننګ که بې ننګي کړي ګیلامنه اسد خېله
په خپل وخت هر يو نر هر يو دله به يې خکي

ژمنه

دا درسره کړي کوم ملاډ جنت ژمنه ده
دا خو جهاد نه دی اشنا دا خودور وژنه ده

دلته یو ګلخان دی د کشمیر جنګ ته پټروهی
خپله مور یې ناسته په خیمه کښې بې وطنه ده

دا دی بېخې دروغ چې ریاست د مور مثال لري
اوې بیا پېښتنو ته خنګه خپله مور دونسمنه ده

هر قوت چې وغوارې نو مړ یې کړي هم پېږي ګړي
توروه د پښتون د تره ګرپه نوم لمنه د،

ای خلکو قسم دی چې منظور له چا هیڅ نه غوارې
صرف یې د بسه امن خپل اولس لره غونښنه د،

مونږه را اوچت کړ په دنیا مونږ یې کړو در په در
ای پښتنو دا د شنه او سپین یې رغ مننه د،

خان په حقه وژني تور ته تور او سپین ته سپین وايې
حکمه زمانه د ګيلا من نه ګيلا منه د،

يادونه: ګيله من د ګل خان لفظ هغو پښتنو یا پښتون ته کاره
ولو کوم چې د پاکستان ائین او قانون مني او د څلواکي او د
پښتنو واک اختيار مخالف دي او په موجوده ریاست کې د منصب
او قدرت خاوندان دي

دروازى

په جونو مو کړي بندې د مکتبونو دروازې
په تاسو دې شي بندې د چنتونو دروازې

زمور د خويندو ميندو ماشومانو په بد حال
ګواه دي د پنجاب د زندانونو دروازې

وطن کې بد حالي ده بدہ ورخ ده وطن داره
موږ پوري په مابسام کړو د کورونو دروازې

جنت وطن يره دی خو په قدر يې پونه یوو
خدای بندې کړي په موږ د رحمتونو دروازې

مزه د کلي نشه ګيله منه اسد خپله
چې بندې کړي لالي د دیدنونه دروازې

اجل

ولادکه يې نور و منمه دا خوکیدار غل دی
زما فکر د خوشحال دی د دې فکر د مغل دی

ایمان به خنگه تېر کړي ته په زیرو و رته ګوري
دا ستا په کلی کورستا په عزت يې جور غوبل دی

زما فکر خراب دی که دا وخت دومره بدرې ګډ دی
چې کړي ګیدرانو په زمره باندې یې غل دی

ای دا مو د اسلام او د پښتون وطن دوښمن دی
هم دوی دی نړولی پېښوردی که کابل دی

خر هفه دی خوکته يې بدلده ملکرو
دا مونږ ته پاتې شوی دا ایپې فقیر متل دی

ای راشه دا توپک کېپدہ خپل ورور دریاندی وژنی
په خدای که دا جهاد وي دا تول ما او تا ته چل دی

چې کوم ملا په چا باندې فتوه د جهاد ور کره
نن هفه ملا جان هم د هغود لاري مل دی

دا نن چې ما او تا ته وايي غدار يې شرپسندې
منم خوله مې د ورور ده خو اواز پکې د بل دی

پروا مه کوه حق ته به حق وايي ګیلامنه
هیڅوک هم نه دی خلاص چې پوره شوی يې اجل دی

د زندان کيسه

زه به تر نېمې پې شېپې خورندو
 لاس يو خوا سر بل خوا عجیبه خورندو
 د مخ له خوا يې د کرنټونو په تارو ودل
 شاته پر ملا يې په چیټرو او د نډو ودل
 خو خدای ګواه دې ما په دې حال کې دا شعرويلو چې
 زه عام وجود یم خاوری کېږمه فاني به شمه
 خو که په ننګ د وطن مر شوم قيمتي به شمه
 قامي لښکرته زه له سرا او ماله تېرو رکد یم
 نو په دې نه یم چې په داري یا زنداني به شمه
 ما که په ننګ د افغان کلکه توره وترله
 اصلي وارث د خوشال خان او ابدالي به شمه
 که مې دستا په شکېدلې وریل ننګ ونه کړ
 د وطن پېغلي خپل تاريخ ته تهمتي به شمه
 که د بدن وينه مې تویه شوه په حق د مظلوم
 نو ګیله منه افتخار د خپل پردي به شمه
 په دې کوته کې یوه د او سپنې چوکۍ پرته وه

په دې چوکى گرد چاپېره زولنې پرتسې وي
 يېا يې پر دغه چوکى و تړله سم يې بند کرم
 بېخې مې سا اخيستې نه شوه سم محکم يې بند کرم
 دغه چوکى له لاندې ورو ورو ګرمېده راپسې
 بوی به راتلو د تن جامه به سوئچدہ راپسې
 په دې چوکى يې لکول د برق د تار شارتونه
 د اور لمبې وي راکول به يې بار بار شارتونه
 ئينې سزاوې خوپه خوله د ياد پېدلونه دې
 ئينې لمحې د ياد پېدو بیان پېدونه دې
 دوی هڅه کړه زه يې په مارانو لرمو خورلم
 ژوندی انسان وم په ژوندلون يې زه په سپو خورلم
 یو پېره ور سپې راتلو چې خوشخبرې درکوم
 نن به سهارد اذانه په وخت پانسي درکوم
 زه به خوشال شومه چې شکر دی چې ژر مر شمه
 چې بې ننگې رانه ونه شي بهادر مر شمه
 بس هره شپه به يې ويل چې نن تيار اوسيه
 د پانسي وخت دې رانې دې شولو يیدار اوسيه

ماته به مينه لور ماشومه لور را ياده شول
 خود وطن به هره بوره سوره سور را ياده شول
 ما وييل که مرم شکر په ننگ د مظلومانو مرد
 زه د وطن په کوندو بورو يتيمانو مرد
 چي به سهار په ديكوبه يسي روان کرمده ز
 بس په چيترو او دندوبه يسي روان کرمده ز
 سترگي مي بند په زخمی پنسوبه يسي روان کرمده ز
 له لب مزل نه پس عجبه حادشه راغله
 هر خوا قبرونه وود مرو هديره راغله
 زما وه مخ ته يسي د پرد کم عمر خوانان و وزل
 په يو ساعت کي يسي خلور پينخه کسان و وزل
 تiar يسي جور و زه لاندي ژور کند ته گوزار کرم
 دي ظالمانو په ژوندوني قبرستان ته گوز کرم
 پاس يسي په غاره په ترلي مخ کسان ولار وو
 په وينورنگ د انسانانو قصابان ولار وو
 چينو په لاسو کي گيمتي چينو بيلچي نيسولي
 چينو زما په سرتوبکي تمانچي نيسولي

ویل یې اوس وايې زموږ کيسه مني اوکنه
اخري وارتگ دی دا خپل سردي ساتي اوکنه
خو ما ورغبرگه کره چې شابسي ګوزار کوئ
ژر ژرمې ووژنې د خه شي انتظار کوئ
ای که ذره ذره توته توته نيم نيم شمه
افغان پښتون یمه قسمت دی که تسليم شمه
بس لنډه دا چې دوی پري پو شول چې یوه نه مني
ای دغه ټوان په هوش خواص زموږ کيسه نه مني
بس یو خو ساعته شوم بېهوشه زما حال بدل شو
زما په ټان اختيار شو ختم زما خیال بدل شو
داسي ماحول جور شو چې شو راسره ورور په قيد کې
زما وراره ماشومه لور او زما مور په قيد کې
له یو خوابل خوا د چيترو او ازاونه راتلل
ماته د وروننو او فرېروننو فريادونه راتلل
بس له دي وروسته چې دوی ما باندي هرڅه ويلی دي
په دي پونه یم چې ما بد او که دېرسه ويلی دي
پښتنو وروننو دا زما مختصر يېان و

دا په ما تپر په فوجي قيد کې د محشر یسان و
 خو خدای گواه چې زما سره دا قران پوره دن
 دغه قسم زما په هره یوه میدان پوره دن
 په دې اخروخت کې هم ما د خپل پر هر په وينو
 د تور زندان پر دپوال دغه بیت لیکلی دې چې
 (که وم ژوندی د ازادی د اتنې بو خه به وم
 که چېري مړ ومه نو ذیری مې تر گووړه راوړۍ)
 ئکه چې ما و خپل ولس ته په بار بار ویلې
 دا مې په شعر او په تپه کې دې په جار ویلې
 چې یا وطن او یا کفن دا مې شعار دی
 پښتنه راوینې ومه دا مې کاردی
 ما قبول دی د حق لار کې په سر ستر ګو
گيله منه که زندان دی او که دار دی
 يادونه په ليندي کې پورتني دوه بیتونه د بساغلي باز خان الميار دې
 چې د شهید ارمان لوني د قبر پر د بره هم لیکل شوي دې موږ د کتاب پر
 شا پر پښتی هم د همدې خاص ارزښت له مخې لیکلی دې او شهید ګيله
 من هم د لته په خپل شعر کې رانغار لې دې

بغافت

ماته چې چا کنئھلې و کړلې په ننګه د قام
هغه ته هم ما د یووالې خواست نصیحت کړی دی

دا چې پښتون په کې غلام دی دا بېخې نه منم
ددې نظاړ نه مې په کلکه بغاوت کړی دی

پښتنه

پښتنه د پاکستان نه دی صاحبه
پښتنه خو پنجاییان نه دی صاحبه

پښتنه د لرا او برد لسو تبردی
پښتنه یو خو کسان نه دی صاحبه

یادونه : په دې شعر کې یې اشاره هغو ریاستي پښتنو ته
ده چې د پاکستان له زېړدو راهیسي د پښتنو په نوم د
سیاسي ګوندونو مشران یا پلویان دي او د ریاست په هر
ظلم یې خوله ګندلې او خاموش دي . نو دلته گیله من ریاست
ته وايی دغه کسان چې تاسو سره د پښتنو په نوم ناست دي
, یوازې دوی پښتنه , نه دی بلکې پښتون قام یو د ہر لوی
تبردی او له آمو تر اباسینه ددي خطې او جغرافيې خاوندان
دي.

مینه

مجبور به یم خو چې زما په مینه شک ونه کړي
لکه مورکۍ لکه پلار جان درسره مینه لرم

خلک به هر خه هر خه وايسي ته ګوا يې په ما
افغانستانه ګیله مان درسره مینه لرم

يادونه : دلته بیا هم ګیله من د خپلې لهجې له مخې او د
قافيې د سمون په پار ګیله من ، ګیله مان ليکلې او موږ هم
پرته له لاسوهني ولیکه بله لنده يادونه دا ده چې د پاکستان
ریاست او ادارو تل هڅه کړي او کوي سې حې پښته یو په
بل بې باوره او بد نام کري د غورخنګ په ډېرو مشرانو او
غرو پې یې همداسي تبلیغ کاوه او کوي سې چې دوى د
نورو هېوادونو کسان او جاسوسان دی یعنې پاکستانیانو ته
ېې ويبل چې دوى د هند او افغانستان جاسوسان دی او
افغانانو ته ېې ذهنیت ورکاوه چې ګوندې دوى پخپله د
پاکستان جاسوسن دی نې دې باريکې ته په کتو شهید
ګیله من وايې چې خلک ې دېمنان به هر خه هر خه وايې خو
افغانستان زه په تا مین یم

په اور پسي شه

ستا په نه زره شکرانه په اور پسي شه

تر مطلبه یارانه په اور پسي شه

لوپته چي د ناموس يې په سرنه وي

مره داسي پښتنه په اور پسي شه

چي د کيږي همېشه زموږ په وينو

ملکه ستا دا خزانه په اور پسي شه

چي د حق په ئاي کي پاتې چوبه خوله شي

دا ملک دا مولانه په اور پسي شه

ميخواران چي ترينه وچي شونډي گرئخي

ساقي ستا دا ميخانه په اور پسي شه

گيله منه چي نکار در خخه ولا رو

مره رنگه شوه دنيه په اور پسي شه

يادونه: په پورته شعر کي شهيد گيله من د خپلې کليوالې لهجي له

مخي د شعر په قافيه کي مولانا د مولانه، دنيا د دنيه په بنه ويلى

او ما هم کت مټ د هغه د زمزمي نه همداسي ولیکه.

جنازې

موږ به ترڅو پورې د یوبل جنازې اخلو
په پښتونخوا وطن کې هره ورځ لاسونه وينو

کله د پلار کله د مورمات اندامونه وينو
له هرې خوا د یتیمانو فریادونه رائحي

د اخ ورور جانه اخ پلار جانه اوازونه رائحي
د هریو کلی نه د مړو اعلانونه رائحي

د لرا او بر افغان وطن نه ماتمونه رائحي
د لوبو وخت کې وي معذور به شي بچیان د وطن

ورته بمونه خبسوی خوکیداران د وطن
زمور په غوبسو یې ماره کړل سپي لپوان د وطن

خو بیا مو هم په یوه خوله نشول مشران د وطن
زمود خو پېغلي د بابا په کورو کوندې شی

په یو بل کلی کې خیرات غواری بریندې شی
له حیا ڈکې پېستنې پېغلي سر تورې شوې

ئکه اکثره خویندې میندې مو مرې بورې، شی
په یو بل کلی کې په خیرات غوبنستو مجبوري شی

د سر سرې مو شول حلال د جاسوسانو په نوم
مشران مو مره شول د غدارو کافرانو په نوم

خوک ترهگر خوک یې کړه مره د بدمعاشانو په نوم
ئینې خوانان مو په پنجرو کې د زندان بندې دی

د پېستونخوا مې په زرگونو انسانان بندې دی
خوک یې ژوندې په امریکا په برطانيا خرڅ کړل

تپوس يې وکړئ جرنیلانو بر ملا خرڅ کړل
کلي کورونه راته پنځګه کړل پنجاب

ټول تاریخي بنوونئهي ئایونه راته پنځګه کړل پنجاب
بنوونئهي مدرسي او مكتبونه راته پنځګه کړل پنجاب

ګرده نړۍ کې يې په نوم د ترهګر بدنام کرو
استاد شاګرد ملا عامي او هم يې دم سره بدنام کرو

زموده په وینو يې خپل ځان ته بلدنګونه جور کړل
ځان ته ګوز په تور لاهور کې محلونه جور کړل

دري اويا کاله شول پښتون نه يې غلام جور کړي
د منديي د خرڅ ليلام له پښتون جور کړي

موږه يې تشن د ملک په نوم په لا الا غلط يوو
ډېر پښتانه يې په دا شنه سپينه جنده غلط يوو

خوک يې په پاک سر زمين او دا دا غلط يورو
په دا دوه مخي رياست موږ په بیا بیا غلط، يورو

نو نور خوبس دی پښتنو ئانونه و پېژنۍ
ای مېړنۍ او اى تنګيالو ئانونه و پېژنۍ

ای د غفلت په خوب وي دو ئانونه و پېژنۍ
د تور دېمن د دې دومخي پالېسى په خلاف

راخئ چې يو شو د بندہ د بندہ کې په خلاف
ددې دېمن د دې دېمني معاملې په خلاف

موږ او تاسو باندي کلك سپين بغافت فرض دي
په دې محکوم وطن کې غړو د افغانیت فرض دي

په لرا او بر وطن کې تینګ ملي وحدت فرض دي
دا کار په موږ لکه پینځه وخت عبادت فرض دي

ددې غلام ابني غلام نه ازادي اخلو
رائئ د سرپه قريانی نن خپلواکي اخلو

د غلامي له ژونده سل څلي بهتر دی مرگي
د ازادي د ننګ په کار کي معتبر دی مرگي

رائئ دي کار ته اول خپله کيله من تيار دی
سبا ته هم نه ايسارېم دا دی نن تياريم

تاسو هم دي کار ته د ننګ په پري ملا وترئ
صرف په خوله نه نغدي نغدي ارادي وترئ

ئي په لاسو کي د خپلواک وطن جندې اخلو
موږ به ترڅو پوري د یوبيل جنازي اخلو

موږ به ترڅو پوري د یوبيل جنازي اخلو
موږ به ترڅو پوري د یوبيل جنازي اخلو

•

لوی افغانستان

وجود می لوی افغانستان دی د مثال په توګه
زړه په کې پروت ملت افغان دی د مثال په توګه

دې ظالمانو په اغزنو کربنونیم کړی دی
بیا یې په ډېرو حشت په لرا او بر تقسیم کړی دی

چې د دې نیم زړه یو کېدو ته خه اقدام ونه کړو
دا خو معلومه ده چې ژوند به په ارام ونه کړو

چې وي موجود دا د تورخم تور زنخیرونه ترڅو
چې مو تر منځ وي د ډیورنده شینکې تارونه ترڅو

گله من وزیر

نو بیا پېخی په لر او بر امن د خدای قسم دی
په کابل جان په پېښور امن د خدای قسم دی

تاسو حساب وکړئ چې خومره خورېدلی یوو موب
د دې بېلتون دلاسه خومره دردېدلی یوو موب

موب سکه ورونه یوو دېمن سره ويشلي یوو موب
بیا یې په سل قسمه نومونو غولولي یوو موب

له پېستونخوا چې خوک جنت حورو غلمان ته ليږي
بیا یې توبک په لاس لوی کور افغانستان ته ليږي

موب که سوچېو که ژوبلیېو خود دوی دلاسه
په لر او بر کې وژل کېو خود دوی دلاسه

دا چې له هر ګرنګه ولېو خود دوی دلاسه
دا چې په وینو کې لوغرېو خود دوی دلاسه

منځ کې بېلتون دی ورور د ورور له حاله نه خبرېږي
پلار يې د زوی مورې يې د لور له حاله نه خبرېږي

نور نه تارونه منم نه يې دا پاتک منم
نه د چاتوره زور او نه د چاتوبک منم

نه يې معاهده د ډيوند نه يې ګندمک منم
نه يې زنځير په تور خم نه يې په سپین بولدک منم

فقط یولوی کورله کابله ترا پاتک منم
دا خو په زور چا شوکولی له خپل ئان یمه زه

کنه که دلته یم که هلتہ یو افغان یمه زه
وزيرستان سوات پکتیکا کې مې اورونه بېل دي

په لر او بره پښتونخوا کې مې اورونه بېل دي
د دې اورونو مر ګېدو ته یو ګېدل په کار دي

ددې اغزنو کربنبو نور له منځه وړل په کاردي
پښتنو خو مو چې دا وران وطن کتلى نه وي

چې مو ترڅو دېسمن ته زور د مټ بسودلى نه وي
خو مو چې دا د وطن زور پر هر ګندالى نه وي

چې مو ترڅو په اټک بند دېوال وهلى نه وي
ای گیله منه تر هفي په موږ سیالي قسم دی
په افغانانو سوله امن خوشالي قسم ده

لاسونه

دا چې لاشونه یې کش کېږي په روډونو باندي
ای نړۍ والو دا مظلومه انسانان نه وينسې

ای ملايانيو په برما په فلسطين ژارئ خو
دا په چمن کې سره په وينو مسلمان نه وينسې

ای پښتنو سیاست والو ولې غلي ناست یې
دا ناروا وي د خدای داد یې پاکستان نه وينسې

يو سړۍ

هم د لردې هم د برداردي یو سړۍ
ماته د پرزيات معتبر د یو سړۍ

د افغان ملت په تنګي باندي ولاړ دې
د منظور پشتون عسکر د یو سړۍ

سر

په خپله خاوره د پردیسو زور او شرننه منم
له خدايیه پرته هیخ د سر دپاسه سرننه منم

چې پښتونخوا په کې بریاده وي پنجاب اباد وي
داسي دوه مخي پاکستان په عمر بر نه منم

ویزه

په خپل وطن کې دې ویزه پاسپورت بېخې نه منم
ته تذکره نه منې زه دې شناختې نه منم

ته چې زموږ ملي رهبر منظور پشتین نه منې
زه دې قايد اعظم علامه اقبال یو چودري نه منم

چمن

خان ملک ملا خاموش دي دا کوم ننګ دي دا کوم دین دي
د چمن خخه جور شوي هم برمما هم فلسطين دي

د کشمیر په ننګ دي ډپري چغي وکړي پېښتونه
نن دي واردي ستاسکه ودوري په وينو کې رنګين دي

يادونه دا خلوريزه يې د چمن غيرتی ولس د هغه اعتراض په هکله ويلى د،
چې د چمن ولس له اتو میاشتو راهیسي پرلت وهلى او د پاکستان د
حکومت هغه پرېکړه نه مني چې وايې په چمن دي افغانستان ته تګراتک
په ويژه او پاسپورت شي. دا اعتراض میاشتو میاشتو ته او پد شو او پد دي
دوران کې د پېښتو تول سیاسي قومي او مذهبی ګوندونه چې پاتې شول او
د حکومت له خوا د پرلت د ختمول په خاطر خو خوارې په اعتراض
کونکو ظلم زور وشو او د پرکسان په کې شهیدان هم شول.

بوره

راشه ویده دې کرم په سپین سپین مروندونه ياره
دېربه دې کړي وي په سره رمل خوبونه ياره

دېرې شپې ورځې دې کړي تېرې واخ ای
چې درته جور کرمه د زلفو بالښتونه ياره

شونډې دې وچې دې پاسته لاس دې تغمې تغمې دې
زمانازکه ياره وزمانیازیښه ياره

په تسلی مې بېکلوه په دانازک انتګي
چې رنګ مې نه کړي د لنډۍ زنې خالونه ياره

دومره دوه درې کاله دې خنګه تېرول په سفر
په ما خوسور او روی له تا پېغیر وختونه ياره

نه راته غلی شه لالیه زره می دک دی درت
چې درته وايم د سوی زره حالونه ياره

و گیله منه سر می کپرده د زلفو په بالبنت
زه به ئار ئار کرم ته وايه راته شعرونه ياره

بدونه ددغه شعر په کره والي کم، اغلبي مېرمن نوشابې اشنا او بساغلي
شاتن الله فرياد مرسته کړي ده
رسان په عربي کې شکو ته وايسي او د دې شعر له داستانه د گیله من د
عافري ستري او یه سرو شکو کې د مزدوری سخت ژوند په اړکلو لای

بوره

روشه چي ويود دي کم په سپين سپين مرمندينه يوره
دي رو دي کري وي په سره رامل خويينه يوره

ديري شپي وريخى وو دي تيري وي شوکيري و خائ
چي ديرتا جور کمه دي زلفي بولشتينه يوره

شوندي دي وچي دي پوسته لوس دي دوغمي دوغمي دي
دي مونوزكه يوره وه دي مو نيازينه يوره

پەتسالى مى كوشلاوه پەدانوزك اڭنى
چى رانگ مى نەكېسى دى لندى زىيى خولىنە يورە

دامرە دوه درې كولە دى خرىكى تىراول پەسەر
پەمو خوسىرى يورۇي دى تو بغير واختىنە يورە

تەروتا غلائى شەلالىيە زەمى داڭ دائى ديرتا
چى ديرتا اويائىم دى سوي زەمە وولىنە يورە

وە گىلامنە سرمى كشىدە دى زلفان پەبولشت
زە وو ئارئار كە او تە ويايىھ ارتا شعرينى يورە

شعر

د غلامی له ژونده سل ئلی بهتر دی مرگی
د ازادی د ننگ په لار کې معتبر دی مرگی

رائی دی کارتہ اول خپله گیله من تیار دی
سبا ته هم نه ایسار پوم دا دی نن تیاریم

تاسی هم دی کارتہ د ننگ په پری ملا و ترئ
صرف په خوله نه نغدی نغدی ارادی و ترئ

ئی په لاسو کې د خپلواک وطن جندی اخلو
موږ به ترڅو پوری د یوبل جنازې اخلو

بغافت

ما ته چې چا کنخلي و کړلې په ننګه د قام
هغو ته هم ما د یووالی خواست نصيحت کړی دی

دا چې پښتون په کې غلام دی دا پېخي نه منم
ددي نظام نه مې په کلکه بغافت کړی دی

پښتنه

پښتنه د پاکستان نه دي صاحبه
پښتنه خو پنجایران نه دي صاحبه

پښتنه د لرا او برد لسوی تبردي
پښتنه یو خو کسان نه دي صاحبه
یادونه په دي شعر کې یې اشاره هغو ریاستي پښتو ته ده چې د
پاکستان له زې پې دوراهیسي د پښتنو په نوم د سیاسي گوندونو
مشران یا پلویان دی او د ریاست په هر ظلم یې خوله گندلي او خاموش
دي تو دلته گیله من ریاست ته وايی دغه کسان چې تاسو سره د
پښتنو په نوم ناست دي . یوازې دوی پښتنه ، نه دي بلکې پښتون قام
یو دې لسوی تبردي او له امو تراباسینه ددي خطې او جغرافيې خاوندان
دي

مینه

مجبور به يم خو چې زما په مينه شک ونه که
لکه سورکی لکه پلار جان درسره مينه لر.

خلك به هر خه هر خه وايي ته گوايي په ما
افغانستانه گيله مان درسره مينه لرم

يادونه دلته ياهم گيله من د خپلي لهجي له مخي او د ټفې:
سون په پار گيله من . گيله مان ليکلى او سوره هم پرتله لاملاسوهنى
ولیکه بله لنده يادونه دا ده چې د پاکستان ریاست او اداره تل عتھ
کړي او کوي یې چې پښتنه یو په بل بې باوره او بد نام کړي د غورخنګ
په پرو مشرانو او غزو پسي یې همداسي تبلیغ کاوه او کوي یې چې
دوى د نورو هپوادونو کسان او جاسوسان دي یعنې پاکستانیاتو ته
یې ویل چې دوى د هند او افغانستان جاسوسان دي او افغانانو ته یې
ذهبیت ورکاوه چې گوندي دوى پخپله د پاکستان جاسوسان دي نو
دي باريکي ته په کتو شهید گيله من وايي چې خلك یا دبستان به عز
خه هر خه وايي خو افغانستان زه په تا مين يم

به اور پسی شه
 ستا په نه زره شکرانه په اور پسی شه
 تر مطلبه یارانه په اور پسی شه
 نوبتیه چې د ناموس یې په سرنه وي
 هر ډانسی پښستانه په اور پسی شه
 چې د کېږي همېشه زموږ په وينو
 ملکه ستا دا خزانه په اور پسی شه
 چې د حق په ئای کې پاتې چوپه خوله شي
 دا ملک دا مولانه په اور پسی شه
 میخواران چې ترینه و چې شوندې ګرئې
 ساقی ستا دا میخانه په اور پسی شه
 ګیله منه چې نگار در خخه ولا رو
 هر ډنگه شوه دنیه په اور پسی شه
 یادونه په پورته شعر کې شهید ګیله من د خپلی کلیوالی لهجې له
 سخی د شعر په قافیه کې مولانا د مولانه، دنیاد دنیه په بنه ويلی او
 سا عم کتې مت د هغه د زمزمه نه همداسی ولیکه.

قام سره

په ژوند هم د خپل قام يم هم به مردم د قام سره
تر هر سنگر تر هر دگر به ئخمد قام سره

چاته به سرتیپ نه کرم نه خرڅ او نه به دار شمه
و عده می ده په قران لاسونه بدم د قام سره

او نه مې په زندان او دار هيڅوک تم کوي نه شي
پېخي بي اندازې مينه لرم د قام سره

په هره خوشالۍ د قام د زړه نه خوشالېږم
بس خدائی ګوا شريک يم په هرغم د قام سره

وزيره ګيله منه د افغان په نوم دي مرشم
د مرګ پس چې يادېږم چم په چم د قام سره

قسم

قسم په خدای تا لکه ئان لکه ايمان گرانه و م
 قسم په خدای تا لکه لوی افغانستان منمه
 او چې زما وطن ته بد امنی راوري جنگونه راوري
 نه سعودی منمه نه داسي پاکستان منمه

کل خان

چې د مارنه زهر او باسي ما هي شي
 د پښتون نه چې تنگ او باسي کل خان شي
 خوک چې سر لکه منظور په وطن شيندي
 نو هفه سري د تول ولس جانان شي

جانان

د جانان مثال د درې رنگه يېرغ دی
 تورې سترګي شينکي خال سره يې لبان دي
 له دې سري خولي دي واره صدقه شه
 هفه تول چې غلامان د پاکستان دي

نېټېزه

په وطن هر سړۍ در د یېږي
 سړۍ خو یو ئلې مر کېږي
 خو په خپل قام دي ټريانۍ یېږي
 بنجه په هر سړۍ کونډا یېږي
 سړۍ هغه دي چې پرې خاوره کونډه شينه

ملت مې لرا او بر افغان دی
 په قام وطن مې ئان ټريان دی
 خير که په برخه مې زندان دی
 سپین مخ دي لوی افغانستان دی
 دا تورې زلفې دی یېرغباد رېوينه

زما ارمانه خدای دی جور کره
 رنهور جانانه خدای دی جور کره
 مرم بی له تانه خدای دی جور کره
 افغانستانه خدای دی جور کره
 چې هر پښتون در ته پرانیستی تنسی دینه

په یار می سختی نه لوريږي
 خوپه خپل قام می زره بدېږي
 که لالى مري که بندی کېږي
 که تور وريل می ميراتېږي
 په وطن جنگ دی جانان نه ايسارومه

قام کې بې ننګه خلک کم شه
 زموږ د دېمن په کور ماتم شه
 د پښتنو دېمنه سم شه
 په تا مې یا خولکۍ قسم شه
 په وطن ننګو تا په کور کول خوبونه

گيله من وزير

د گلوبناري پي بختوره
 خدائی خودي مه کره د نظره
 زمازگى زماخىگره
 ئكه بناپسته يي پېښوره
 چي له کابلله مړور درته راخينه

په جارناري د لراو برکره
 یو کابل جان بل پېښور کره
 ئان انقلاب ته برابر کره
 ته د منظور خولي په سر کره
 زما به ملي يرغ په سروي در به شمه

د گيله من وزير جانه
 زخمي زخمي وزيرستانه
 نورشې ازاد له دې بلانه
 راجورشې لوی افغانستانه
 چي روژه مات مو د کابل په اذان شينه

خیر او س که بد شی او که بنه شي
 د قام په تنگ دي هر خه وشي
 خوک دي قيديان شي خوک دي مره شي
 رهبره وار دي خطانه شي
 ترشاد دي پېغلى پېښتنې ولاري دينه

که کلک پېښتون شوي کلک افغان شوي
 د پېښتنو سره روان شوي
 نوزما خان زما جانان شوي
 که د وطن په نوم قريان شوي
 په تارد زلفوبه کفن درته گندمه

هغه خپلواک ژوند مو گنډ پر شو
 په وطن يیا مغل چا پر شو
 د پلارنيکه تاريخ مو هېر شو
 وارد نجیب د پکری تېر شو
 نور پكتيا وال دي پکری نه په سره وينه

زما جانانه خفه نه شې
 زموږ ګلستانه خفه نه شې
 له ځانه ګرانه خفه نه شې
 وزیرستانه خفه نه شې
 د میرزا علی بابا بچیان به دې ګتینه

❧

له ستنې ووتلي ټاره
 په ملامات شوی یې چناره
 څومره مې وکړې انتظاره
 ته چې رائخې له کنده هاره
 زه به چمن ته له چمبیل سره در ځممه

❧

دا مې یقین دا مې ایمان دی
 هدف مې لوی افغانستان دی
 زما ترې سرا او مال قریان دی
 یار له کابل له را دوان دی
 ما په تور خم ورته نیولی دی ګلونه

په پښتو جنګ دی پاتې نه شي
قومي غورخنګ دی پاتې نه شي
ژوند مو بدرتګ پاتې نه شي
په وطن نېټګ دی پاتې نه شي
زغملى نه شم د همّحولو پېغورو نه

زما او ستا تر منځه خنډ دی
ئکه د دواړو ژوندون شنډ دی
زړه مې د تورو وینودنډ دی
پوزه دې کربنډه د ډیورنډ ده
سره انتګي دې لرا او بر افغانان دينه

ستا به بیلتون دومره فوجن یمه جپ حدنه لری
به فوجن زره داسی طورمن یمه جپ حدنه لری

به گرفهونو او اهزنو گربن و بله یاره
دومره دی تبری د دیدن یمه جپ حدنه لری

کله ترهورش سه او کله مهاجر او غدار
دومره ذلیل به خبل وطن یمه جپ حدنه لری

د پستنوبه قتل عام خاموش ملک او ملا
له تاسی دومره گیله من یمه جپ حدنه لری

که بی په مینه کی په دار هم شم بروانه لری
په پستون قام داسی مئین یمه جپ حدنه لری

د باچا خان امر ماتیری کنه خدای حواه دی
نور دومره تنگ له دی دبمن یمه جپ حدنه لری

د پستنو حیا لو تیری او زه چپ خوله ناست یم
زه گیله من دومره دارن یمه جپ حدنه لری

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library